

Arrest

nr. 253 297 van 21 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 februari 2021.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat G. GASPART verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 24 april 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In de bestreden beslissing in het kader van huidig volgend verzoek genomen, licht de commissaris-generaal toe dat hij deze beslissing nam "omdat (i) u uw beweerdde vrees voor een onmenselijke behandeling door uw vader en uw oudste broer bij een eventuele terugkeer naar Marokko niet aannemelijk had gemaakt, gezien het door u geschetste beeld van een streng gezin waarbinnen u opgroeide (u beweerdde dat u als vrouw altijd werd opgesloten, dat u overal naartoe werd gebracht en opgehaald, dat u nooit alleen buiten mocht, dat u als vrouw binnen diende te blijven, dat veel zaken binnenshuis verboden waren, dat u in een gevangenis leefde, dat u geen inspraak had in het kiezen van uw huwelijkspartner, ...) niet kon overtuigen nu uit uw verklaringen bleek dat (a) de kans kreeg om buitenshuis te studeren om niet één maar twee opleidingen te volgen, (b) u nooit pogingen heeft ondernomen om aan uw preciaire thuissituatie in Marokko te ontkomen, (c) u een beroep deed op uw ouders toen u in België moeilijkheden ondervond met uw echtgenoot, en (d) uit het proces-verbaal (d.d. 25 september 2017) bleek dat u de problemen in uw thuissituatie in Marokko niet ter sprake bracht en integendeel aangaf dat u en uw gezinsleden allemaal probleemloos samenleefden; en omdat (ii) u uw beweerdde vrees voor uw schoonfamilie in Marokko evenmin aannemelijk had gemaakt, gezien (a) u deze eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangehaalde vrees niet spontaan vermeldde tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal, maar pas nadat u tot driemaal toe werd gevraagd of er nog redenen waren waarom u niet kon terugkeren naar Marokko, en (b) u dienaangaande bleef steken in louter hypothetische verklaringen, die geenszins werden ondersteund door concrete elementen. (...)" Verzoekende partij ging hiertegen in beroep, waarop de Raad bij arrest nr. 213 379 van 3 december 2018 de beslissing en beoordeling van het Commissariaat-generaal bevestigde en verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Ter ondersteuning van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoekende partij bijkomende verklaringen af. Ze verwijst hoofdzakelijk en in het bijzonder naar de komst van haar zus E.D. (haar beroep bij de Raad is gekend onder rolnummer 254 511), die eveneens naar België is gekomen en die net als verzoekende partij het geweld van hun vader en hun twee broers zou zijn ontvlucht en die ook de vrees zou koesteren door hun vader te worden uitgehuwelijkt. Verzoekster geeft daarnaast o.a. nog aan in het kader van haar echtscheiding hier in België problemen te kennen met haar ex-man.

Verzoekende partij legt ter staving van huidig volgend verzoek de bijlage 26 van haar zus, een brief van haar advocaat in het kader van haar echtscheidingsprocedure en een bewijs neer dat zij bij haar zus verblijft.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien eerder in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming, bij voormeld arrest van de Raad, werd besloten dat zij de door haar ingeroepen vrees en problemen niet aannemelijk of geloofwaardig maakt, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekende partij niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke vervolgingsproblemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij bij terugkeer naar Marokko een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. Verzoekende partij ontkent, noch betwist dat zij zich in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming op dezelfde asielmotieven baseert als die eerder bij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming aangehaald. De bestreden beslissing duidt in dit verband op goede grond het volgende aan: "Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek hoofdzakelijk verwijst naar de door u uiteengezette motieven in het kader van uw eerste verzoek. Zo geeft u aan dat u bij terugkeer naar Marokko nog steeds vreest om uitgehuwelijkt te worden en mishandeld te worden door uw vader en broers. Om uw verklaringen verder kracht bij te zetten verwijst u naar het feit dat uw zus, E.(...) D.(...), om diezelfde redenen uit Marokko gevlucht is en omwille hiervan nu in België verblijft waar ze tevens een verzoek om internationale bescherming heeft

ingediend. U haalt opnieuw aan dat uw status als gescheiden vrouw u in Marokko in moeilijkheden zal brengen (Verklaring Volgend Verzoek, dd.27.07.2020, punt 16-19).” Vervolgens wordt er, na eerst te wijzen op (een samenvatting van) de weigeringsbeslissing in het kader van haar vorig verzoek genomen zoals hogervermeld weergegeven, pertinent op gewezen dat “Het feit dat u in het kader van uw actuele verzoek louter naar deze zelfde problematiek verwijst (Verklaring Volgend Verzoek, dd.27.07.20, punt 16-19), vermag dan ook geen ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS. In dit kader dient onderstreept te worden dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele wijze onderzocht en beoordeeld wordt. Dat u verwijst naar de vlucht van uw zus om, aldus uw verklaringen, dezelfde redenen als u, werpen geen ander licht op de appreciatie van het CGVS in uw hoofde. Daar u wederom verwijst naar de positie van een gescheiden vrouw in Marokko, dient opgemerkt te worden dat het louter verwijzen naar een algemene context in Marokko niet voldoende is om te overtuigen. In dit kader verwijst het CGVS naar de beoordeling van de RvV met betrekking tot uw persoonlijke situatie die kracht van gewijsde heeft. Wat betreft de documenten die u neerlegt betreffende uw zus, met name haar bijlage 26 en het attest dat zij bij u verblijft, dient opgemerkt te worden dat deze documenten evenmin een ander licht werpen op de appreciatie van het CGVS daar elk verzoek op individuele basis onderzocht en beoordeeld wordt.”

Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

4.4. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet de asielinstanties het verzoek om internationale bescherming op individuele, objectieve en onpartijdige wijze beoordelen, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Waar verzoekende partij meent dat het verzoek om internationale bescherming van haar zus, en meer in het bijzonder de beslissing die hierin genomen wordt/werd, wel degelijk een relevant element is voor de behandeling van haar eigen verzoek om internationale bescherming en het mogelijks een nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt, waarbij zij zich o.a. hypothetisch uitdrukt dat “moest de vrees van verzoekster zus geloofwaardig worden geacht en aanleiding geven tot de toekenning van een vluchtelingenstatuut, zou dit moeten leiden tot (...)”, benadrukt de Raad vooreerst de individuele beoordeling van elk verzoek om internationale bescherming.

De Raad wijst er voorts op dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij haar zus D.E. het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. Het beroep dat verzoekende partij haar zus tegen die beslissing bij de Raad heeft ingediend is gekend onder rolnummer 254 511.

In weerwil van wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, was de commissaris-generaal er geenszins toe gehouden -geen enkele bepaling verplicht hem hiertoe- de beslissing in het kader van verzoekende partij haar zus haar verzoek om internationale bescherming af te wachten alvorens in het kader van verzoekende partij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming een beslissing te nemen. De commissaris-generaal kan dienaangaande geen onzorgvuldig handelen worden verweten, waarbij opnieuw de individuele beoordeling van elk verzoek om internationale bescherming voor ogen dient te worden gehouden.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat “Door het volgend verzoek van verzoekende partij te verwerpen terwijl de aanvraag van verzoeksters zus nog in behandeling is tast de verwerende partij op onomkeerbare wijze het recht op tegenspraak en op verdediging van verzoekende partij aan”. Het loutere feit dat in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming een beslissing werd genomen, terwijl het verzoek om internationale bescherming van haar zus nog in behandeling was bij het Commissariaat-generaal (en daarin nog geen beslissing werd genomen), neemt niet weg dat verzoekende partij zich in het kader van haar beroep bij de Raad perfect kan verdedigen tegen de motieven uit de beslissing die in haar hoofde werd genomen. Het komt aan verzoekende partij toe om toe te lichten op welke wijze haar rechten van verdediging geschonden zouden zijn, waar zij evenwel in gebreke blijft. De Raad beklemtoont dat verzoekende partij de mogelijkheid heeft en thans middels haar verzoekschrift benut om de grieven die haar aanbelangen in het kader van onderhavige procedure aan te voeren. Verzoekende partij kan derhalve niet worden gevolgd waar zij meent dat haar recht van verdediging zou zijn miskend.

Verzoekende partij gaat er verkeerdelijk vanuit dat het recht van verdediging (en op tegenspraak) inhoudt dat, zoals zij het formuleert, zij haar standpunt over de inhoud van de beslissing genomen ten aanzien van haar zus, die volgens haar relevant is voor het onderzoek van haar eigen volgend verzoek, kan laten gelden. Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat "Het recht op tegenspraak en het recht op verdediging houdt onder meer in dat de partijen de gelegenheid moeten krijgen standpunt in te nemen over ieder punt waarover de rechter uitspraak moet doen", doch toont niet aan met betrekking tot welk punt in de bestreden beslissing/haar verzoek om internationale bescherming zij niet in de gelegenheid is hierover haar standpunt te geven. Gezien verzoekende partij bij machte is om in onderhavig verzoekschrift haar opmerkingen kenbaar te maken, kan zij niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat haar recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt, zou zijn geschonden.

Verzoekende partij haar argumentatie kan bijgevolg niet worden gevolgd.

4.5. De Raad wijst erop dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 van het EVRM.

Aan de bestreden beslissing kleeft aldus geen substantiële onregelmatigheid, zoals verzoekende partij vergeefs voorhoudt.

5. Bijgevolg lijkt, gelet op wat voorafgaat, verzoekende partij geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 februari 2021, voert verzoekende partij, bij monde van haar raadsman, aan dat haar zus eveneens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat zij inmiddels een negatieve beslissing heeft gekregen. Verzoekende partij vraagt dat haar zaak wordt aangehouden tot er een arrest is genomen in het beroep van haar zus. Op de vraag om welke redenen de Raad in deze zaak zou moeten

wachten op het arrest van een collega in een andere zaak, komt verzoekende partij haar raadsman niet verder dan de mogelijkheid dat de beslissing van haar zus zou kunnen vernietigd worden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij (haar raadsman) geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij gaat immers niet, laat staan *in concreto* in op de in de beschikking van 2 februari 2021 opgenomen grond en slaagt er dan ook niet in hierop een ander licht te werpen.

De verzoekende partij beperkt zich ter zitting immers louter tot het algemene verzoek haar zaak aan te houden tot er een arrest is gevelde in het kader van het beroep ingediend door haar zus tegen de weigeringsbeslissing die het Commissariaat-generaal in haar hoofde heeft genomen, zonder dat zij hiervoor enige gegronde reden aanbrengt. De Raad benadrukt, zoals eerder al meermaals werd aangestipt in voormelde beschikking, de individuele beoordeling van elk verzoek om internationale bescherming en wijst er voorts op dat het enkel de Raad toekomt om over zulke zaken (die tot zijn interne werking behoren) te beslissen. De Raad is als enige bevoegd en oordeelt soeverein over het al dan niet aanhouden van dan wel bijvoorbeeld samen behandelen van de bij hem aanhangig gemaakte beroepen/zaken. De Raad ziet geen reden om verzoekende partij haar zaak aan te houden tot er in het kader van het beroep van haar zus uitspraak wordt gedaan.

5. Derhalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS